

El Caire

LLUÍS CARBÓ

La meva cosina ha tornat d'Irlanda i ja domina més l'anglès; se m'acaba la feina d'estiu i sé que enyoraré els meus companys de fatigues; avui m'ha tocat segar la gespa i he tingut rebentada de roda a prop de casa; m'he oblidat d'engegar el rentaplats ben dinat i al meu gos li fa mal la columna; demà he d'anar a omplir una beca i hauré de provar un pastís de la meva germana; l'Eva em farà una pizza i divendres toca celebració familiar; d'aquí a res seré fora de Girona i aquest matí se m'ha vessat la llet; Woody Allen ha posat el dit a la llaga i tinc un amic que es casa aviat...

...I a El Caire parlen amb majúscules i l'expectació és gran; parlen de «rigor, tolerància i consciència» i que res «bloquegi el progrés de la humanitat». És clar que d'allà en sortiran coses bones; també de no tan bones: no em semblen bé aquestes polítiques demogràfiques imposades. L'ONU i, fonamentalment, els EUA, pretenen imposar-les sota l'amenaça de no participar en els fons econòmics per al desenvolupament... Així col·loquen la planificació familiar i tot el que els convingui, sense tenir en compte l'autonomia i els valors de les persones, de la família; els valors propis de les diverses societats i cultures.

Diuen els del Caire que «no podem permetre que una creença espiritual, moral o filosòfica s'imposi sobre tota la comunitat internacional o bloquegi el progrés de la humanitat». A la CIPD hi planeja sigilosament el «pensament dèbil» que marca l'època i que destil·la una «ètica dèbil» —en la teoria— i utilitarista en la pràctica. Això hi és disfressat de tolerància, però de tolerant en té ben poc: la seva tendència és ben marcada.

Del Caire en sortiran coses bones: segur que sí. Però em sembla trist que un intrusisme tan descarat i que atempta contra aspectes tan íntims, vagi acompanyat de ressonàncies humanitàries i de signes tan mal entesos com la de «progrés de la humanitat». Per molt que diguin i consensuin els 182 països, ningú té dret sobre cap vida, ningú té dret a «programar» naixements, ni ningú té dret ni criteri per imposar «societats ideals de benestar».

El Caire queda lluny i fa molta fressa. Prefereixo agrair a la meva cosina el trebol de marbre verd que m'ha portat d'Irlanda, segar millor la gespa i estar més a l'aguait que no se'm vessi la llet als matins. Que tant soroll no declini decisions que haig de prendre jo. Que «progrés de la humanitat» vol dir progrés propi, d'ara i aquí: personal i intransferible, perquè El Caire queda lluny.

Cada divendres
ART
al
Diari de Girona

Indicadors de maduresa (I)

per David Salòria

Pels volts dels 35 o 40 anys ens trobem aproximadament en la meitat de la nostra vida. És el que s'anomena l'edat intermèdia quan, se suposa, que ja hem arribat a la maduresa total i a l'estabilitat social. Han quedat enrere les etapes de l'adolescència i de la joventut on encara hi havia una dispersió de les nostres afeccions i desitjos, per donar pas a una altra etapa en la qual es consolida la formació rebuda i es posen en pràctica els nostres projectes d'una manera més ferma i concreta. Ha variat també la nostra manera de pensar i d'enfocar les coses. La mateixa experiència no s'entén igual en l'adolescència que en la maduresa o en la vellesa. És natural. S'ha dit que la lectura del Quixot fa riure l'adolescent, meditar l'adult i plorar el vell; és un exemple clar de les diferents perspectives d'observació i sobretot d'integració mental dels esdeveniments.

La maduresa se situa entre la joventut i la vellesa. És la segona etapa de la vida de l'ésser humà. Es considera que hi ha maduresa quan la conducta de l'individu experimenta un canvi substancial després de la joventut. No necessita ser imposada per un aprenentatge o un educador. En la maduresa predomina la intuïció, i les normes d'actuació brollen espontàniament de manera natural.

En arribar la maduresa, l'individu, en principi adquireix el seu equilibri total. Les grans crisis d'identitat han quedat com un record de joventut. El futur —almenys psicològicament— es presenta estable. Aquest equilibri, no obstant això, freqüentment només és un miratge, una il·lusió enganyosa. Com en qualsevol època de la vida, la maduresa és també plena de conflictes i problemes, a voltes més intensos i angoixosos que mai.

«Es considera que hi ha maduresa quan la conducta de l'individu experimenta un canvi substancial després de la joventut»

És necessari de tenir un projecte personal. No podem oblidar que la vida no s'improvisa, ni molt menys. S'organitza cap a endavant i arrossega l'home amb la força dels seus continguts. Cal respondre a una interpretació particular de la vida, a una concepció de la persona que és pròpia i particular. També és necessari que tingui coherència interna, a fi i efecte que es donin el menor nombre possible de contradiccions. La vida de cadascú és sempre un assaig. Pot ser afortunat o no, encertat o equivocot. La vida sempre és incompleta. Tota trajectòria és conductora: porta a unes fites. En la vida és el procés continu i persistent de fer-se un mateix. El pas dels anys ens dirà si s'ha aconseguit o no. La persona superficial viu al dia sense cap projecte.

Depèn només dels estímuls externs, de l'exaltació del moment, com si volgués alçar un monument a allò provisional, en una relativitat que no porta enlloc.

Hi ha una sèrie d'elements que poden donar-nos un perfil de la nostra personalitat. Un d'ells és la naturalitat. Qualitat que es destaca molt en una personalitat madura. Significa, senzillament, espontaneïtat, simplicitat, absència de sofisticació i de complexitat, mostrar-se tal com s'és, però intentant de corregir els aspectes de la nostra personalitat que no siguin positius ni adequats per a la convivència... Es podria dir que la naturalitat és el vessant aristòcrata de la personalitat, de tal manera que, quan s'està amb algú que també actua amb naturalitat, un se sent relaxat gaudint d'aquesta companyia. Es deixa d'estar incòmode i en guàrdia.

La naturalitat està marcada per la franquesa, la manca d'afectació, no aparentant més del que s'és. Una persona així inspira confiança, cordialitat i convida al diàleg.

La democràcia del vudú

MIGUEL ÀNGEL CARRERA POLANCO

El país més pobre d'Amèrica ha estat ocupat pacíficament pel més ric i poderós del món. Haití, condemnat per un cop d'estat militar executat fa ara justament un any, ha estat la pista d'aterratge de la democràcia dels Estats Units, una de les fonts de desenvolupament econòmic del qual —en paraules de Bill Clinton— depèn de la preservació de la llibertat. Així que fins a la perla de les Antilles ja ha començat a desplaçar-se progressivament un nodrit contingent de les forces armades dels Estats Units, al capdavant d'una aliança multinacional i amb la missió de fer complir l'acord al qual van arribar, la matinada d'ahir a Port-au-Prince, l'ex-president Jimmy Carter i l'ex-cap de les Forces Armades, Collin Powell, amb el general Raoul Cédras. D'aquesta manera, els soldats aliats garantiràn la sortida del país dels colpistes i la reposició, abans del 15 d'octubre, del primer president lliurement escollit a Haití: Jean-Bertrand Aristide, «pare Titid». A partir d'ara, quinze mil soldats s'entretindran a clavar agulles, en el territori de la màgia negra, als ninots de Cédras i als seus sicaris, conjurats pels bruixots, per practicar la democràcia del vudú.

● CARTES DEL LECTOR

Problemes amb la pressió de l'aigua

Em dirigeixo a vostè per denunciar públicament un problema endèmic de la majoria de veïns dels barris de Vilartagues i Tueda de Sant Feliu de Guíxols. Des de fa tres anys visc en una casa situada a l'Avinguda de Catalunya de l'esmentada població, i des de fa tres anys, hem patit problemes continuats amb la pressió de l'aigua, fins al punt que de vegades hem d'esperar fins a tres hores perquè la rentadora compleixi el seu programa. A causa de la gravetat del problema em vaig posar en contacte amb diferents veïns, els quals van manifestar-me que l'assumpte ve de lluny, i que s'agreuja els mesos d'estiu. Posteriorment vaig acudir a l'advocat del consumidor, la qual cosa va provocar la compareixença de treballadors de la companyia d'aigües per veure el problema i assegurar-me'n una solució abans del febrer del present any. Com es pot veure, gairebé ha acabat l'estiu i ningú no ha arranjat la situació.

Tal i com he dit anteriorment, la situació s'agreuja a l'estiu, per la qual cosa l'Associació de veïns va convocar una reunió el passat més de juny per intentar trobar solucions definitives al problema. Tampoc no s'ha resolt res. Desconec qui és el responsable del problema de la pressió de l'aigua (que varia en diferents zones del sector, per exemple a ras del carrer jo en tinc 1 kg i en canvi a la rentado-

ra només 300 g, és adir, en perdo 700), si de la Companyia, l'Ajuntament, etc., però crec que estic en disposició de demanar una solució definitiva a un problema tan angoixant.

J.M.G
(Sant Feliu de Guíxols)

Màquina avariada

La setmana passada vaig passar una mica de vergonya. Estava amb uns amics francesos a Palafrugell i vàrem deixar el seu cotxe en l'aparcament que hi ha al costat de l'església. En entrar-hi, vam trobar la màquina subministradora de tiquets avariada i el comentari dels meus amics va ser, «ja es casualitat que l'any passat també estava avariada, deu ser que

l'estiu deu funcionar molt». Jo, em sembla que vaig enrogir en constatar la ironia de la seva afirmació, ja que pel meu record ja fa dos anys que està sense funcionar.

Vaig investigar per conèixer els concessionaris i sembla que és una societat anomenada Giropark, filial de Mifas. No tenim res contra elles i sabem que Mifas fa una tasca encomiable d'ajuda als minusvàlids, però pensem que potser no els costaria gaire reparar-la i no fer-nos quedar malament davant d'Europa, ja que són molts els estrangers que durant l'estiu van a aparcar-hi. Així l'any que ve, si torno a tenir els amics francesos, podré portar-los amb el cap ben alt al mateix aparcament.

Ah! Si fan la reparació, de passada seria molt útil revisar el rètol en català, ja que ens va semblar que també li convindria

un repàs.

Gràcies senyor director i gràcies també a Mifas per l'interès que sens dubte tindran a fer-nos quedar bé.

J.C.V.
(Girona)

Fe d'errades

En la columna apareguda a la plana 58 de l'edició del 18 de setembre de 1994, titulada «Tot depèn de com es volen veure les coses», en el penúltim paràgraf, on deia «Romero, en canvi, deia, que va entrar a la casa» havia de posar «Banacloig, en canvi, deia que va entrar a la casa».

En l'article «Collsacabra; una carretera gastronòmica», publicat en el Diari de diumenge passat, per un error d'impremta, va aparèixer el nom de general Barra quan en realitat havia de ser del capità general Barrera.

Nota

Recordem als lectors que per poder publicar les seves cartes en aquesta secció, aquestes han d'arribar mecanografiades, amb una extensió màxima de 20 línies, signades, amb el número del DNI i amb l'adreça completa. Es respectaran inicials i pseudònims si es fa explícita aquesta petició. DIARI DE GIRONA es reserva el dret de resumir o extractar el contingut de les cartes i de publicar aquelles que consideri oportú. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades telefòniques respecte als originals no publicats.

● AMB LA V DE BERGÉ

Els EUA utilitzen la via diplomàtica a Haití.

